

by proto žalobce přednésti skutečnosti, z nichž by vyplýval nutný právní závěr, že rozsudkem povolujícím rozluku byl zrušen i smluvní nárok žalované na výživu. Nikdy však nestačí ani k žalobě o zrušení nebo bezúčinnosti smíru, ani k žalobě o nepřipustnost exekuce jediné skutečnosti, o něž žalobce svůj žalobní nárok opřel, totiž rozsudek o rozluce z viny manželčiny a skutkové okolnosti, které jsou základem onoho rozsudku. Tyto skutečnosti — jak již řečeno — smíru se nedotkly.

Bylo proto dovolání vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu z dne 13. ledna 1927 č. j. Rv II 709/26. Dr. Rudolf Svozil.

Vyrovnání několika dlužníků, kteří nemají společenství statků a společných věřitelů, nelze společným usnesením zahájití a společným vyrovnacím návrhem vyříditi.

První instance schválila návrh manželů na vyrovnání.

Druhá instance schválení odepřela.

Důvody: Manželé F. a A. P. žádali společně, aby o jejich jmění zahájeno bylo vyrovnací řízení, a předložili seznam společného jmění, aniž by z tohoto seznamu bylo možno seznati stav jmění jednoho každého ze žadatelů. Tato žádost a předložený seznam jmění neodpovídají zákonu. Neboť podle § 1 vyr. říz. jest předpokladem pro zahájení tohoto řízení, aby tu byly podmínky k zahájení konkursu. Tento předpoklad musí tu býti při každém žadateli. Avšak není-li tu zvláštního seznamu majetku každého žadatele, není možno zjistiti, zdali podmínky k zahájení konkursu, tedy také vyrovnacího řízení, jsou dány. Také přihlášky věřitelů netýkají se vesměs obou dlužníků, jako na př. přihláška berního úřadu v U., firmy J. W., A. M., Ž. K. a Ž. M. K odstranění těchto vad řízení bylo by potřebí doplnění jeho a bylo by nepochybně potřebí též ustanovení nového vyrovnacího roku; ježto však lhůta 90denní v § 50 č. 2. vyr. ř. ustanovená již uplynula, není doplnění řízení již možno a nezbylo nic jiného než stížnosti vyhověti a odepřítí vyrovnání schválení.

Nejvyšší soud revisní stížnosti nevyhověl.

Důvody: Vyrovnací dlužníci vytýkají napadenému usnesení, že jest zmatečné, poněvadž odepřevši potvrzení vyrovnání, neuvádí k tomu žádného zákonného předpisu. Mohou prý býti tři možnosti, jež by snad přicházely v úvahu pro neschválení, buď důvod podle § 50 č. 1. vyr. ř., jak zejména v tom smyslu byla vypracována stížnost věřitelky firmy D., neb podle

§ 50 č. 2 vyr. ř., neboť usnesení rekursního soudu mluví o vadách řízení již neodstranitelných, neb konečně také podle § 51 č. 1. vyr. ř., poněvadž rekursní soud se zmiňuje též o nejistosti podmínky zavedení vyrovnacího řízení, totiž zda oba vyrovnací dlužníci jsou nezpůsobilí k placení.

Stěžovatelé vytýkají výslovně zmatečnost ve smyslu § 477 čřs., patrně tedy § 477 č. 9 a § 514 čřs. a § 63 vyr. ř. Ale takové zmateční vady tu není, neboť usnesení rekursního soudu možno zcela spolehlivě přezkoumati.

Stěžovatelé hájí názor, že tu není žádného důvodu, ze kterého mělo neb mohlo by vyrovnání býti neschváleno. Než s jejich vývody nelze souhlasiti. Vyrovnací dlužníci, kteří jsou manželé, navrhli společně zavedení vyrovnacího řízení, předložili společný výkaz jmění a dluhů, též jednu a společnou nabídku na vyrovnání se svými věřiteli, kteráž byla konečně upravena v tom znění, že jejich věřitelé obdrží 36% kvotu splatnou ve lhůtách. Vyrovnací řízení bylo zavedeno jedním ediktem, vyrovnání bylo věřiteli též přijato a vyrovnacím soudem potvrzeno, ale rekursní soud právem odepřel schválení.

Podle § 3 odst. 2 vyr. ř. nelze zahájit vyrovnací řízení, nebylo-li věřitelům, jejichž pohledávky nepožívají přednostního práva, nabídnuto zaplacení aspoň 35% jejich pohledávek do dvou let. Tento předpis jest rázu velcího, jeho porušení jest důvodem odepření potvrzení vyrovnání podle § 50 č. 1. vyr. ř. Stěžovatelé sami přiznávají, že všichni věřitelé nejsou jejich společnými věřiteli. Bylo také na popud rekursního soudu vyšetřeno, že dlužník F. P. provozuje živnost na své jméno, takže ani všechny části aktiv nemohou býti společným majetkem. Nabídl-li však oba dlužníci ve společném vyrovnacím řízení svým věřitelům jednotnou 36% kvotu na vyrovnání z obapolného jmění, nedostávají všichni věřitelé minimální kvotu. Věřitelé, kteří mají pohledávky pouze proti jednomu z nich, jí sice dostávají, ale věřitelé, kteří mají nedílnou pohledávku proti oběma dlužníkům, měli by přece proti každému z nich nárok na kvotu, tedy aspoň minimální z celé své posud nezaplacené pohledávky (§ 18 vyr. ř.). Takovým věřitelem jest, jak tvrdí, řečená firma D.

Již z tohoto důvodu nebylo potvrditi vyrovnání (§ 50 č. 1. vyr. ř.). Nemají-li oba vyrovnací dlužníci majetkové společenství a nejsou-li všichni věřitelé jejich společnými věřiteli, porušuje jednotné vyrovnání též zásadu stejně velcího předpisu § 46 odst. 3 vyr. ř. o stejném nakládání se všemi věřiteli (§ 3 odst. 2. a § 50 č. 1. vyr. ř.) a odporuje též společnému zájmu

věřitelů (§ 51 č. 1. vyr. ř.). Každý vyrovnací dlužník má nabídnouti svým věřitelům kvotu přiměřenou svému jmění a jest to povinností vyrovnacího správce (§ 31 vyr. ř.), aby si zjednal šetřením zevrubnou vědomost o stavu jmění dlužníkovy, o přiměřenosti nabízeného vyrovnání a o všech okolnostech důležitých pro rozhodnutí věřitelů. Zásada stejného nakládání s věřiteli znamená, že se nemá dostat jednomu věřiteli výhody na úkor ostatních věřitelů konkurujících při téže podstatě. Jsou-li tu dva vyrovnací dlužníci s různými majetkovými podstatami, mohou věřitelé, kteří mají nároky jen proti jedné neb druhé podstatě, žádati v kvotě poměrně stejné ukojení jen z podstaty toho dlužníka, proti němuž mají pohledávku, zato věřitelé, kteří mají nedílné nároky proti oběma dlužníkům, mají nárok na kvotu z obou podstat. Nabídnuť-li však jednotná kvota z obojího majetku dvou vyrovnacích dlužníků, docházejí výhody věřitelé s pohledávkami pouze proti jednomu z nich, neboť se jim činí přístupným i jmění druhé podstaty, na kteréž by jinak nemohli sáhnouti, na úkor spoluvěřitele se solidární pohledávkou, jenž má nárok i na druhou podstatu.

Ale takový zásah věřitelů jednoho dlužníka může býti ke škodě i věřitelům druhého dlužníka a jest očividno, že v tím větší výhodě budou věřitelé podstaty jedné a v tím větší škodě věřitelé podstaty druhé, čím jedna podstata jest menší neb dluhy zatíženější než druhá, takže nepomůže poukazovati na to, že i věřitelé, kteří by byli jinak v postavení výhodnějším, účastní se též jednotnou kvotou i na jmění druhé podstaty. Z toho vyplývá, že vyrovnání takto uzavřené odporuje též společným zájmům věřitelstva jednoho neb druhého vyrovnacího dlužníka.

Nebylo však také šetřeno předpisů platných pro řízení a uzavření vyrovnání, a vady podle stavu věci závažné nedají se již odstraniti (§ 50 č. 2 vyr. ř.). Podmínkou vyrovnacího řízení jest, že dlužník nachází se ve stavu insolvence (§ 1 vyr. ř. a § 68 konk. ř.). Při podání návrhu na zavedení vyrovnacího řízení nemůže však soud vyšetřovati neb žádati osvědčení, že taková podmínka tu jest. Proti usnesení, jímž se vyrovnací řízení zahajuje, není ani opravného prostředku (§ 3 odst. 5. vyr. ř.), teprve, když vyrovnací správce zevrubně vyšetřil stav jmění dlužníkovy, lze případně nápravu zjednati odepřením potvrzení vyrovnání podle § 51 č. 1 vyr. ř. Nabídli-li stěžovatelé, kteří nemají společenství statků, všem věřitelům, kteří však nejsou jejich společnými věřiteli, jednotnou kvotu ze souhrnu svého různého jmění, může sice tato kvota, jak také vyrovnací správce potvrdil ve své zprávě, přiměřeně odpovídati tomuto souhrnné-

mu jmění obou dlužníků, ale nebylo zjištěno a nedá se ani dodatečně zjistiti, když dlužníci nepodali zvláštního seznamu ohledně každého svého majetku, zdali u každého z nich jest také podmínka pro vyrovnací řízení, poněvadž, jak správně uvádí rekursní soud, bylo by po dodatečném vyšetření v tomto směru provedeném zapotřebí nového vyrovnacího roku, což vůbec není přípustno a také již s ohledem na uplynutí 90denní lhůty podle § 56 č. 1 vyr. ř.

Z toho následuje, že jako řízení konkursní nelze jedním usnesením zahájití proti více dlužníkům, nýbrž pro každého z nich jest vydati zvláštní konkursní edikt, tak jest i v řízení vyrovnacím nejen nejméně nepraktickým, nýbrž podle zákona přímo nepřipustným, aby jedno usnesení pojímalo v sebe více vyrovnacích dlužníků, kteří nemají úplné společenství majetku a úplně společné věřitele, třeba jest přípustno, aby pak provádění dalšího řízení, pokud jest to možné, bylo z důvodu účel-
nosti spojeno. (Srov. Bartsch-Pollak, komentář k řízení konkursnímu a vyrovnacímu, sv. I. str. 471 a 482 a sv. II. str. 137).

Postupoval tedy rekursní soud správně, když na stížnost jednoho z věřitelů, jenž k vyrovnání nepřivolil výslovně (§ 52 vyr. ř.), odepřel přijaté vyrovnání potvrditi.

Dovolací rekurs vyrovnacích dlužníků není odůvodnen.

Rozh. nejv. s. z 23. prosince 1926 R II 415/26.

Kar. Jelínek.

Ustanovení § 46 tr. ř. nelze rozšiřovati tak, aby soud mohl nevyhovění i jinakým než tam uvedeným příkazům nebo výzvám, anebo opomenutí jinakých procesních úkonů, jež podle zákona má jiné v zákoně vyřčené následky, postavit pod sankci domněnky, že soukromý žalobce od žaloby ustupuje.

Dne 5. května 1926 podal J. H. u zemského trestního soudu v Z. soukromou žalobu pro přečin proti bezpečnosti cti (nacti-
utržení a pomluvu proti periodickému tiskopisu X.) ze dne 21. dubna. K této žalobě připojil pouze výtisk č. 91. tohoto časopisu, psaného toliko v řeči maďarské, a také oznámeny jsou ony stati článku, jimiž se J. H. cítí na cti dotčen, textem pouze maďarským.

Vyšetřující soudce usnesením ze dne 19. května 1926 jej vyzval ve smyslu §§ 1 a 2 zákona ze dne 29. února 1920 čís. 122 Sb. zák. a nař. a čl. 7 odst. 2. vlád. nař. ze 4. února 1926, čís. 17 Sb. z. a nař., aby do 14 dnů předložil ověřený překlad in-
kriminovaného článku.

Po uplynutí této lhůty vyzval vyšetřující soudce opět usne-